

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз Пр 8/2015
02.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у прекршајном предмету окривљеног М.Д., због прекршаја из члана 333. став 1. тачка 29) Закона о безбедности саобраћаја на путевима, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Птз. бр. 80/15 од 20.03.2015.године подигнутом против правноснажног решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе у Ужицу I Уп.бр. 409/13 од 10.12.2014. године и пресуде Прекршајног апелационог суда, Одељење у Крагујевцу I-102 Пржу. 9887/14 од 16.01.2015. године, у седници већа одржаној дана 02.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Птз.бр. 80/15 од 20.03.2015.године као основан, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажно решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе у Ужицу I Уп.бр.409/13 од 10.12.2014.године и пресуда Прекршајног апелационог суда, Одељења у Крагујевцу I-102 Пржу. 9887/14 од 16.01.2015. године, тако што се прекршајни поступак против окривљеног М.Д., због прекршаја из члана 333. став 1. тачка 29) Закона о безбедности саобраћаја на путевима, по захтеву за покретање прекршајног поступка Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе у Ужицу бр.7-904-533/13 од 18.02.2013.године, обуставља.

Трошкове прекршајног поступка сноси суд.

Образложење

Решењем Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе у Ужицу, I Уп.бр.409/13 од 10.12.2014.године окривљени М.Д. оглашен је кривим за прекршај из члана 333. став 1. тачка 29) Закона о безбедности саобраћаја на путевима и осуђен на новчану казну у износу од 5.000,00 (петхиљада) динара, коју казну је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности решења, с тим да

ће се ова казна уколико је окривљени не плати у наведеном року заменити сходно одредбама члана 37. став 1. и 2. Закона о прекршајима тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара одредити један дан затвора, односно 5-пет дана затвора по решењу прекршајног суда, а окривљени је обавезан на плаћање трошкова прекршајног поступка у паушалном износу од 500,00 динара у истом року као и новчану казну под претњом принудног извршења.

Прекршајни апелациони суд, Одељење у Крагујевцу, пресудом I-102 Пржу. 9887/14 од 16.01.2015.године, одбио је жалбу браниоца окривљеног М.Д. као неосновану и решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе у Ужицу I Уп.бр. 409/13 од 10.12.2014. године, потврдио.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Птз.бр. 80/15 од 20.03.2015.године, против наведених правноснажних одлука, због битне повреде одредаба прекршајног поступка, у смислу члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 116/08 и 111/09), са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев за заштиту законитости као основан, укине правноснажно решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе у Ужицу I Уп.бр. 409/13 од 10.12.2014. године и пресуду Прекршајног апелационог суда, Одељења у Крагујевцу I-102 Пржу. 9887/14 од 16.01.2015.године и списе предмета врати првостепеном органу на поновну одлуку или да преиначи правноснажно првостепено решење и пресуду Прекршајног апелационог суда тако што ће на основу члана 248. став 1. тачка б) Закона о прекршајима, прекршајни поступак против окривљеног М.Д., због прекршаја из члана 333. став 1. тачка 29) ЗОБС, обуставити.

Врховни касациони суд је у седници већа, о којој је у смислу члана 286. став 2. Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 65/2013) (у даљем тексту: ЗПР) обавестио Републичког јавног тужиоца који седници није присуствовао, размотрио списе предмета, са првостепеним решењем и другостепеном пресудом, против којих је захтев за заштиту законитости подигнут, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је основан.

Основано Републички јавни тужилац у захтеву за заштиту законитости истиче да је изрека првостепеног решења неразумљива, да решење не садржи разлоге о одлучним чињеницама, а разлози који су дати да су нејасни и противречни садржини исправа у списима предмета, чиме је учињена битна повреда одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 116/08 и 111/09) (у даљем тексту: раније важећи ЗПР), који се, сходно одредби члана 340. став 1. ЗПР, примењује на прекршајне поступке започете пре почетка примене тог закона (01.03.2014.године) до правноснажног окончања поступка, што је и овде случај, као и да је иста повреда поступка учињена другостепеном пресудом којом је потврђено првостепено решење.

Изреком првостепеног решења окривљени М.Д. оглашен је кривим за прекршај из члана 333. став 1. тачка 29. Закона о безбедности саобраћаја на путевима („Службени гласник РС“ бр. 41/09, 53/10, 101/11, 32/13 и 55/14) (у даљем тексту: ЗОБС) који прекршај је, према опису радње извршења, учинио тако што је путничко возило означеног регистарског броја паркирао у улици ... у П., на тротоару.

Међутим, одредбом члана 333. став 1. тачка 29. ЗОБС прописано је новчано кажњавање за прекршај лица које поступи супротно одредбама члана 66. став 1. тач. 1), 2), 3), 6), 7), 8), 9), 10), 11), 12), 13), 14), 15), 16), 17), 18), 19), 20), 21) и 22), па из изреке побијаног решења, у којој није означава конкретна одредба из члана 66. став 1. ЗОБС која се примењује на инкриминисану радњу окривљеног, није јасно да ли је окривљеном стављено на терет предузимање свих или само неке од радњи обухваћених казненом одредбом члана 333. став 1. тачка 29) ЗОБС, односно за који тачно прекршај је окривљени оглашен кривим.

У образложењу првостепеног решења наведено је да је радња окривљеног паркирања возила на тротоару у улици ... у П., како је иста описана у изреци, супротна одредби члана 66. став 1. тачка 13) ЗОБС, којом је прописано да возач не сме да заустави или паркира возило на тротоару, осим ако је паркирање дозвољено (регулисано) саобраћајном сигнализацијом и ако на тротоару, када је возило паркирано, остане слободан пролаз за пешаке најмање ширине 1,6 метара, који не сме бити уз ивицу коловоза. Иако из наведене законске одредбе, произилази да није свако паркирање возила на тротоару забрањено, односно да је паркирање дозвољено под одређеним условима, окривљени је оглашен кривим за поступање противно тој законској одредби, са нејасним образложењем да је „без обзира на разлог, паркирање на тротоару забрањено“, из којег, дакле произилази закључак органа управе који је донео првостепено решење да је паркирање на тротоару у сваком случају забрањено.

Осим тога, докази на којима се заснива закључак првостепеног органа управе и другостепеног суда у побијаним одлукама, да се у конкретном случају ради о паркирању возила забрањеном одредбом члана 66. став 1. тачка 13) ЗОБС (записник о извршеној контроли учесника у саобраћају од 18.02.2013.године, фотографија лица места), насупротив разлозима у тим одлукама, не садрже податке о свим чињеницама и околностима битним за оцену да ли је окривљени учинио предметни прекршај, конкретно податке о томе да ли на месту догађаја постоји саобраћајна сигнализација која дозвољава паркирање, док у поменутом записнику нема констатације да ли је остављен пролаз за пешаке у захтеваној ширини.

На тај начин, побијаним правноснажним одлукама учињена је апсолутно битна повреда одредаба прекршајног поступка истакнута у захтеву за заштиту законитости, чиме су формално испуњени законски услови за укидање побијаног првостепеног решења и другостепене пресуде. Међутим, Врховни касациони суд је нашао да је након доношења правноснажне другостепене пресуде наступила апсолутна застарелост прекршајног гоњења окривљеног М.Д. за прекршај из члана 331. став 1. тачка 29) ЗОБС, који му је стављен на терет захтевом овлашћеног органа за покретање прекршајног поступка бр. 7-904-533/13 од 18.02.2013.године и за који је оглашен кривим у том поступку. Наиме, одредбом члана 84. став 1. ЗПР, који се

примењује након правноснажног окончања предметног прекршајног поступка, прописано је да се прекршајни поступак не може покренути нити водити ако протекне једна година од дана када је прекршај учињен, а одредбом става 7. истог члана, прописано је да покретање и вођење прекршајног поступка застарева у сваком случају када протекне два пута онолико времена колико се по закону тражи за застарелост гоњења, а истоветне одредбе садржане су и у раније важећем ЗПР (члан 76. став 1. и 7.). У конкретном случају, према опису у захтеву за покретање прекршајног поступка, прекршај који је стављен на терет окривљеном М.Д. учињен је 28.01.2013.године, што значи да је у смислу члана 84. став 7. у вези са ставом 1. ЗПР наступила апсолутна застарелост прекршајног гоњења окривљеног дана 28.01.2015.године. Како је услед околности наступања апсолутне застарелости искључена свака даља радња у правцу прекршајног гоњења окривљеног за наведени прекршај, то је укидање побијаних одлука беспредметно, односно по правилној примени одредаба прекршајног материјалног права (члан 265. тачка 3. ЗПР) прекршајни поступак против окривљеног за предметни прекршај мора бити обустављен, у смислу члана 248. став 1. тачка 6. ЗПР.

Из изнетих разлога, а на основу члана 287. став 4. у вези са чланом 248. став 1. тачка 6. ЗПР, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења. Одлука о трошковима поступка донета је у смислу члана 141. став 2. ЗПР.

Записничар
Наташа Бањац, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.